

Elizabeth Hoyt

A gyönyör hercege

Romantikus *Regények*

Elizabeth Hoyt

A gyönyör
hercege

Maiden Lane 11.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Duke of Pleasure

Copyright © 2016 by Nancy M. Finney
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,
New York, New York, USA. All rights reserved.

Hungarian translation © Frei-Kovács Judit

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FREI-KOVÁCS JUDIT

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 497 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Nyomta és kötötte KORREKT NYOMDAIPARI Kft., 2021
Felelős vezető Barkó Iliász ügyvezető igazgató

Első fejezet

Egyszer volt, hol nem volt egy Fekete Királyság és egy Fehér Királyság, amelyek az idők kezdetétől háborúban álltak egymással...

*A fekete herceg és az aranysólyom**

*Anglia, London
1742 januárja*

Hugh Fitzroynak, Kyle hercegének három alapos indoka volt arra, hogy ne akarjon meghalni aznap este.

Már elmúlt éjfél, amikor észrevette a rosszcú fickókat, akik utánaosontak a Covent Garden közelében lévő hideg sikátorban. A jobbjaól a bal kezébe fogta a nemes, velencei borral teli palackot, és előhúzta a kardját. Aznap este a Habsburgok nagykövetével vacsorázott, és a bort ajándékba kapta.

Az első ok, hogy a nagyobbik fia, Kit – aki hivatalosan a Staffin grófja címet viselte – még csak hétesztendő volt. Túlságosan fiatal ahhoz, hogy megárvuljon, és megörökölje a hercegséget.

Hugh-t egy lámpást vivő küldönc is elkísérte. A fiú didergett, a lámpája apró fénypásmát vetett a szűk utcára. Az ifjú szeme elkerekedett a rémülettől. Nem lehetett több tizennégy-

* *A fekete herceg és az aranysólyom* meséje a regény történetével párhuzamosan folytatódik. – *A szerk.*

nél. Hugh hátrapillantott a válla fölött. Meg sem tudta számolni, hányan rontanak rájuk az utca bejárata felől. Csapdába estek.

A második ok, hogy a kisebbik fiának, Peternek még mindig rémálmai voltak az anyja halála miatt, amely mindössze öt hónappal ezelőtt következett be. Mi lesz vele, ha ilyen hirtelen elveszíti az apját is?

Talán csak közönséges útonállók. Bár ez valószínűtlennek tűnt. Az útonállók általában kisebb csapatokba verődtek, nem mozogtak ilyen szervezeten, és a pénz érdekelte őket, nem az emberélet.

Akkor csak merénylők lehetnek...

És a harmadik ok, hogy őfelsége nemrégiben megbízta Hugh-t egy fontos feladattal: fel kellett számolnia a Káosz Urai névre hallgató titkos társaságot. Hugh pedig szerette elvégezni a megbízásait. Ha másért nem, legalább némi meglepéssel töltötte el a nap végére.

Hát jó!

– Fuss el, ha tudsz! – fordult a fiúhoz. – Engem akarnak, nem téged.

Aztán sarkon fordult, és nekirentott a legközelebbi csoportnak – a háta mögött közeledő három férfinak.

A vezetőjük, egy nagydarab fickó egy furkósbotot lendített a magasba.

Hugh elvágta a torkát. A férfi elterült a skarlátszínű vértócsában. Ám a térd már le is sújtott a saját botjával, és hatalmas ütést mért Hugh bal vállára. Hugh egy zsonglőr ügyességével a levegőbe lendítette a borosüveget, majd elkapta, és nagyot rúgott a fickó legérzékenyebb részébe. A férfi összegörnyedt, és nekiesett a harmadik támadónak. Hugh fejbe vágta, majd elintézte a harmadik fickó képét is.

Lépteket hallott a háta mögül.

Sarkon fordult a sikátor másik vége felé, hogy szembenézhessen az újabb támadókkal.

A kard pengéjével sikerült elhárítania a felé sújtó kést, és belevágott a kézbe, amely tartotta.

Velőtrázó sikoly hallatszott, vér fröccsent, és a kés nagy csörrenéssel a jeges macskakőre hullott.

A gazdája lehajtotta a fejét, és nekilódult, mint egy felbőszült bika.

Hugh mind a százkilencven centiméterével a sikátor mocskos falához simult, kinyújtotta a lábát, és elgáncsolta a „felbőszült bikát”, így az a három fickóra zuhant, akikkel ő már korábban elbánt.

A küldönc, aki eddig a szemközti falnál lapult, megragadta az alkalmat, átosont a támadók közötti szűk résen, és elszaladt.

A sikátor, eltekintve a félhold fényétől, teljes sötétségbe borult.

Hugh elvigyorodott.

Odasietett a következő támadóhoz. Ügyesen választották ki a helyszínt. Hugh semerre sem tudott elmenekülni, csak a sikátor két végén, ám ez a szűk utca mégis egy kis előnyhöz juttatta: nem számított, hányan támadtak rá, a sikátor olyan keskeny volt, hogy egyszerre csak ketten tudtak szembeszállni vele. A többiek csak álltak a hátuk mögött, és malmoztak.

Hugh levágta a következőt, és elosont mellette. Oldalról kapott egy ütést a halántékára, amitől csillagokat látott. Megrázta a fejét, és könyökkel erősen a soron következő arcába vágott, a harmadikat pedig hasba rúgta. Hirtelen megpillantotta a fényt a sikátor végén.

Hugh ismert olyanokat, akik úgy tartották, hogy egy úriember soha nem menekül el a harc elől. Természetesen sokan közülük még életükben nem vettek részt igazi ütközetben.

Ráadásul Hugh-nak ott volt az a három alapos indok.

Az igazat megvallva most, hogy jobban belegondolt, volt egy negyedik oka is, amiért aznap este nem akart meghalni.

Hugh a sikátor végéhez rohant, a finom velencei bort a bal könyökhajlatában szorította, míg a karját erősen megmarkolta a jobb kezével. A jeges macskaköveken Hugh akkora lendülettel érkezett, hogy kicsúszott a megvilágított utcára.

Ahol megállapította, hogy újabb fél tucat támadó közelít felé bal oldalról.

A pokolba!

A negyedik ok, hogy több mint kilenc hónapja nem vitt nőt az ágyába, és ilyen nélkülözés közepette meghalni igazán kegyetlen húzás lett volna a sors részéről, a fenébe is!

Hugh majdnem elejtette azt a nyavalyás palackot, ahogy jobbra kanyarodott, és rohanni kezdett. Hallotta, ahogy a sikátor felől közeledő férfiak utánarohannak, miközben egyenesen London legrosszabb környéke felé futott: St. Giles útvesztőibe. A merénylők tekintélyes serege a sarkában loholt. Az utcák keskenyek, gyengén megvilágítottak és gyatrán kövezettek voltak, már ha egyáltalán lekövezték őket. Ha Hugh elesik a jég vagy egy hiányzó macskakő miatt, többé nem kel fel élve.

Bekanyarodott egy keskenyebb közbe, aztán azonnal egy másikba.

Kiáltást hallott a háta mögül. *Egek!* Ha szétváltak, újra bekeríthetik.

Fogalma sem volt, merre tartson, bár St. Gilesban még egy hozzá hasonlóan természetes ember is könnyedén elrejtőzhetett. Egy apró udvarba ért, és felnézett, mind a négy oldalról épületek magasodtak fölé. A hold felhőkbe burkolózott a feje fölött, és egy pillanatra úgy látta, mintha egy fiú alakja rajzolódott volna ki a távolban, ahogy egyik háztetőről a másikra ugrik...

Ami...

Teljes képtelenség volt.

Gondolkozz! Ha meg tud fordulni, és visszamegy arra a helyre, ahol bejutott St. Gilesba, ki tud szabadulni a hurokból.

Egy szűk utcába ért.

Aztán egy újabb kis udvarra jutott.

A fenébe!

Már utol is érték, és elállták a másik két kijáratot.

Hugh sarkon fordult, de az utca, amin az imént ide jutott, máris megtelt vagy tucatnyi támadóval.

Nos...

Nekivetette a hátát az egyetlen falnak, ami megmaradt neki, és kihúzta magát.

Csak azt kívánta, legalább megkóstolta volna az italt. Rajongott a velencei borokért.

Egy magas fickó lépett előre szakadt, barna kabátban és mocskos, vörös kendőben. Hugh már-már azt várta, hogy valami beszédfélét rögtönöz, olyan jelentőségteljesen állt előtte. Ám a férfi előhúzott egy alkar hosszúságú kést, elvagyorodott, majd végignyalta a pengét.

Te jó ég!

Hugh nem várta meg, amíg a „késnyaló” belekezd valami újabb előjátékba, amit méltónak talál az alkalomhoz. Előrelépett, és széttörte a fején a nemes velencei bor palackját.

Ekkor nekiestek.

Hugh suhintott, és érezte, hogy megrázkódik a keze, ahogy a kardja a húsba hatol.

Megfordult, és egy másik fickó arcába vágta a kardját.

Megtántorodott, amikor két merénylő nekirontott.

Egy harmadik keményen állba vágta.

Aztán valaki egy furkósbottal a térdhajlatába csapott.

Hugh a jeges macskakőre rogyott, és felmordult, mint egy vérző, csapdába esett medve.

Felemelte a kezét, hogy megvédje a fejét...

És...

Valaki leereszkedett elé az éjszakai égből.

Szembefordult Hugh támadóival.

Döfött, fordult és szökkent.

Kecsesen mozgott, miközben Hugh-t védte.

Két karddal.

Hugh feltápászkodott, és pislogva igyekezett megszabadulni a vértől – vajon mikor vágta meg?

És akkor megpillantott – egy fiút? Nem, inkább karcsú férfi volt, az arca felső részét furcsa álarc fedte, tarkabarka bohócruhát és lelógó sapkát viselt, és hevesen küzdött a támadókkal.

Hugh-nak csak annyi ideje maradt, hogy arra gondoljon: *Ez kép-telenség!*, mielőtt a védelmezőjét hevesen nekilökték.

Hugh elkapta a fickót, és újabb gondolata támadt: *Keblek?*

Azzal talpra állította a nőt – mert most már biztos volt benne, hogy férfiruhába bújt nőről van szó –, egymásnak vetették a hátukat, és úgy küzdöttek, mintha az életük múltott volna rajta.

És így is volt.

Még mindig maradt vagy nyolc támadójuk, és bár nem voltak képzetek, eltökélten harcoltak. Hugh suhintott, ütött és rúgott, mialatt a kecses megmentője elegáns és halálos táncot járt a két kardjával. Amikor a kardja markolatával hatalmas ütést mért az egyik merénylő koponyájára, az utoljára maradt két gazember egymásra nézett, felemelték a harmadikat, és eliszkoztak.

Hugh lihegve körülnézett az udvaron. Mindenütt nyögde-cselő férfiak heverték, a legtöbben nagyon is éltek, bár abban a pillanatban ártalmatlanok voltak.

Ránézett az álarcos nőre. Apró termetű volt, alig ért a válláig. Hogy volt képes megmenteni Hugh-t a biztos, méltatlan haláltól? Mégis így történt.

– Köszönöm! – szólt Hugh rekedt hangon. Aztán megkö-szörülte a torkát. – Én...

A nő elmosolyodott, és a bal tenyerét Hugh tarkójára simította, majd lehúzta a fejét.

Aztán megsókolta.

Alf rászorította a száját Kyle édes ajkára, bár a szíve hevesen ka-lapált a merész lépéstől.

A férfi felnyögött – duruzsoló hang volt, amit Alf a herceg nyakszirtjén nyugvó ujjbegyében is érzett –, és megpróbálta kö-zelebb húzni a lányt. Alf elhajolt előle, sarkon fordult, és szalad-ni kezdett a kis közben. Talált egy rakás hordót, és felkapasz-kodott rájuk. Felhúzta magát egy keskeny erkélyre, és felugrott a tetőre. Előrehajolt, majd lábujjhegyen végigegyensúlyozott

a régi, helyenként törött cserepeken, amíg a tető széléhez nem ért. Itt hasra feküdt, és lenézett.

Jól megtermett fickó volt ez a Kyle. Széles váll, hosszú láb. És olyan száj, amely borzongatóan emlékeztette rá, hogy női test rejtőzik a férfiruha alatt. Valahol a merénylők előli eszelős rohanásban Kyle elveszítette a kalapját meg a fehér parókáját. Fedetlen fővel, szakadt és véres kabátban ácsorgott, és a sápadt holdfényben egészen úgy festett, mint egy St. Giles-i.

De nem az volt.

Végül megfordult, és sántikálva elindult a Covent Garden felé. Alf felállt, és követte – meg akart győződni róla, hogy ép-ségben kijut St. Gilesből.

A lány mindössze egyszer találkozott Kyle-lal a nappali álműködésében mint Alf, vagyis a fiú, aki informátorként kereste a kenyerét. Apró szépséghiba volt, hogy Kyle Montgomery hercegről akart megtudni valamit, aki Alfot fizette.

A lány gúnyosan felhorkant, miközben végigszaladt a tetőgerincen, le sem vette a szemét Kyle csillogó, fekete hajáról. Sértőnek találta, hogy a férfi azt gondolta, bármit is elárul arról, aki alkalmazza. Lehet, hogy nem számított úrinőnek, de azért tudta, mi a tisztesség. Megvárta, amíg Kyle meghívja vacsorázni, és elmagyarázza, mire akarja felbérelni – aztán ráborította az asztalt, és megvetően kiviharzott a tavernából.

A lány elvigyorodott, ahogy néma csendben átugrott az egyik háztetőről a másikra.

Amikor utoljára látta Kyle-t, a férfi drága kabátját krumplicsizmával borította, és meglehetősen mérges kifejezés ült azon a jóképű arcán.

Most odalent igyekezett, a léptei egyre hosszabbra nyúltak, ahogy St. Giles határa felé közeledett, a csizmája sarka visszhangzott a macskaköveken. A lány megállt, nekidőlt egy kéménynek. Errefelé több volt a lámpa, az üzletek tulajdonosai állították fel őket. A lány nézte, ahogy Kyle átvág az utcán, majd a kardját továbbra is a kezében tartva fáradtan körülnéz.

Nem volt szüksége rá, hogy Alf elkísérje a minden bi-

zonnal fényűző házáig. Olyan férfi volt, aki meg tudta védeni magát.

A lány mégis ott lapult, amíg a férfi el nem tűnt a sötét-ségben.

Nos, ideje volt hazatérni a saját kis fészkébe.

A lány megfordult, és gyors, könnyű léptekkel futni kezdett a zsindelyeken.

Amikor gyerekkorában megtanult felmászni az épületek tetejére, úgy gondolta, hogy London az ő vadregényes tája, St. Giles az ő rengetege, és a háztetők a fák lombjai.

Ám az igazat megvallva soha nem látott erdőt, de még falombot sem. Életében nem tette ki a lábát Londonból. A legmesszebbre keleti irányban Wappingig jutott, ahol enyhén érezni lehetett a levegőben a tenger sós aromáját, ami csiklandozta az orrát. Nyugat felé Tyburnig vitte az útja, hogy megtekintse az „Elbűvölő” Mickey O’Connor felakasztását. Ám a nap meglepetéseként erre végül nem került sor. Mickey ugyanis megszökött a bitófa alól, és csak legendák maradtak utána, méltón a csodás folyami kalózhoz, aki volt. De a vadmadaraknak – a szabad madaraknak – erdőkben, a fák lombjai között kell élniük.

És a lány ilyen madárnak képzelte magát gyerekkorában a háztetőkön, aki szabadon száll.

Néha még mindig így képzelte, hiába volt már sokat látott huszonegy éves nő.

Alatta terült el a sötét rengeteg, és a lány mindent tudott az erdőkről a mesékből, amiket a barátja, Ned mondott neki, amikor még apró tipegő volt. A mesékben a sötét rengetegekben boszorkányok, kísértetek és trollok lakoztak, csak arra várva, hogy felfalják az embert.

Ám St. Giles rengetegében sokkal rosszabb szörnyek lopakodtak.

A lány aznap este is szörnyekkel harcolt.

Könnyedén ugrált St. Giles háztetőin. Csizmájában fűgén és biztosan mozgott a zsindelyeken, miközben a hold mint egy nagy, útmutató lámpás megvilágította az útját, amelyet St. Giles

kísérteteként járt. A Skarlát Torok bandát követte – mocskos merénylők gyülekezetét, akik semmitől sem riadtak vissza, többek között az emberöléstől sem, ha jól megfizették –, és azon tűnődött, vajon miért vonulhattak fel ekkora számban, amikor rájött, hogy Kyle-t üldözik.

A nappali áruhájában, Alfként többször is meggyűlt a baja a bandával. Nemrégiben megorroltak rá, amiért nem volt hajlandó csatlakozni hozzájuk, vagy fizetni, hogy „megvédjék”. Általában békén hagyták, mert nem került az útjukba, úgy tettek, mintha nem vennék észre. De beleborzongott, ha arra gondolt, mit művelnének vele, ha rájönnének, hogy igazából nem férfi.

Egy dolog hagyni, hogy egy taknyos kölyök nemet mondjon nekik. Na de hogy egy nő ilyesmit tegyen?

A szóbeszéd szerint kevesebb is elég volt ahhoz, hogy egy lány a folyóban végezze.

Mégis, amikor látta, hogy a Skarlát Torok banda megvadult kutyafalkaként üldözőbe veszi Kyle-t, nem kellett kétszer meggondolnia, hogy a segítségére siessen. A fickó menekült az életéért, és közben harcolt, nem adta fel, pedig támadói kezdettől fogva túlerőben voltak.

Ha egyéb jót nem is lehetett elmondani róla, annyi biztos, hogy makacs fickó volt.

És miután az ellenfelek a lábuk előtt hevertek, nyögve és összekaszabolva, és a lány szíve hevesen kalapált a győzelem örömétől és a puszta tényről, hogy még életben van, teljesen természetesnek érezte, hogy magához húzza a férfi gyönyörű ajkát, és megcsókolja.

Még soha nem csókolt meg senkit.

Természetesen voltak olyanok, akik megpróbálták megcsókolni *őt* – megpróbálták, és sikert arattak –, különösen, amikor még fiatalabb volt, nem olyan gyors, és kevésbé szakavatott abban, hogyan kell a legkellemetlenebb helyen megrúgni egy férfit. Ám ettől eltekintve még senki nem jutott tovább annál, hogy beledugja a szájába az ocsmány nyelvét. Már kiskorában is nagyon jól futott.

Évek óta senki sem nyúlt hozzá. Erről gondoskodott.

Ám a csók Kyle-lal egészen más volt – hiszen ő csókolta meg.

Egyik tetőről a másikra lendült, a talpa hangtalanul ért földet. Kyle ajka határozott volt, fanyar ízű, mint a bor. A lány érezte az izmokat a nyakában és a mellkasán, a karja megszült, hogy megragadhassa.

De a lány nem félt tőle.

Elmosyodott a holdfényes háztetőn, nézte, ahogy az örömlányok hazafelé tartanak a távoli utcán.

A csók felszabadulttá tette, és izgalomba hozta.

Mint amikor St. Giles háztetői felett repült.

Nekifutott, és újra ugrott, ám ezúttal egy rozoga, félig gendázott bérház tetején landolt. A tető összeroskadt, a felső szint úgy lógott az udvar fölé, mint egy vénasszony, aki egy halom szennyes ruha fölé görnyed. A lány átlendítette a lábát a tető szélén, majd oda sem nézve becsúsztatta az egyik homlokzati gerenda alá, és bemászott a padlásablakon.

Ha St. Giles egy sötét erdő volt, akkor itt lapult az ő kis rejtkehelye: az épület padlásának a fele. A helyiség egyetlen ajtaját gondosan beszögelték, így egyedül az ablakon keresztül lehetett bejutni.

Itt biztonságban volt.

Rajta kívül senki sem ismerte a be- és kijáratot.

Alf felsóhajtott, és nagyot nyújtózkodott, mielőtt levetette a sapkát és az álarcot. Észre sem vette, hogy megfeszültek az izmai, amíg hazaérve el nem ernyedtek minden porcikája.

Hazaért, és biztonságban volt.

A kis fészke egyetlen nagy helyiségből állt – egy egész család is ellakhatott volna benne, de csak ő élt itt. Az egyik falon faszögek sorakoztak, ide akasztotta a sapkáját meg az álarcot. Az ablakkal szemben egy téglakémény magasodott, ahol gondosan lefedte a tüzet, mielőtt elment. Odasétált, és leguggolt az apró tűzhely elé – olyan volt, mint egy kis félhold, alig nagyobb a lány fejénél, a téglá megfeketedett és omladozott. De olyan magasságban jó volt a húzása, és csak ez számított. Egy törött vasrúd-

dal megpiszkálta a parazsat, és némi szalmát dobott a tetejére, majd óvatosan megfújta, mire a szalma füstölni kezdett, és láng-
ra kapott. Ekkor szemet dobott a tetejére – mindig öt szemet
egyszerre. Amikor a kis tűz már szépen égett, meggyújtott egy
gyertyát, és a tűzhely fölötti ütött-kopott polcra tette.

A félig leégett gyertya vidám derengést nyújtott. Alf a gyer-
tyatartó lábához nyúlt, és kitapogatta a mellette lévő kis tükröt.
A tükör visszaverte a gyertya halvány fényét. Alf megfogta az
apró, sárga fémbögrét, amit évekkal azelőtt talált, majd az ele-
fántcsont fésűt. Nedtől kapta azt a fésűt, mielőtt a fiú örökre
eltűnt, és valószínűleg ez volt a legértékesebb tulajdona.

Aztán a polc végéből fogott egy üveg olajat meg egy ron-
gyot, és leült a háromlábú kisszékre, a halom takaró mellé, amit
ágyának használt.

A hosszúkardja nagyrészt tiszta volt. Lágyan végighúzta a
rongyot a pengén, aztán a gyertyafény felé fordította, hogy el-
lenőrizze, nem sérült-e meg. A két kard felemésztette a legtöbb
megtakarított pénzét, ezért ügyelt arra, hogy tisztán tartsa
őket, és a pengéjük mindig éles legyen, mert ezek voltak az ő
büszkeségei és St. Giles sötét rengetegében a legfontosabb fegy-
verei. A hosszúkard pengéje jól festett, ezért a lány visszadugta
a hüvelybe, és félrerakta.

A rövid penge azonban véres volt. Ezért dolgozni kezdett
rajta egy rongydarabbal, csendesén dúdolgatva magában.
A rongy lassan rozsdavörös árnyalatot öltött, míg a kard tükör-
fényes lett.

A padlásablakon túl az égbolt lassan sápadt rózsaszínbe
fordult.

A kardok a hüvelyükben nyugodva szintén felkerültek a fa-
szegekre. A lány kigombolta a szakadt és rongyos tunikáját,
amelyet mindenütt fekete és vörös rombuszminta díszített.
Egyszerű férfiing volt alatta, azt is levetette, és mindkettőt fel-
akasztotta, majd megborzongott a hajnali, téli levegőben. A szűk
nadrágját, amely szintén rombuszmintákban pompázott, gon-
dosan felakasztotta az ing mellé.

Fiú-alsóruházatban állt, sötét zokniban és zoknitartóban. Vállig erő haja fel volt kötve. Leengedte, és összeborzolta az ujjaiával. Aztán egy bőrszalaggal hátrakötötte, de néhány tincset szabadon hagyott az arcába hullani. Fogott egy hosszúkas, puha rongyot, és a melle köré csavarta, hogy leszorítsa, de nem túl erősen, mert úgy nehéz volt levegőt venni. Ráadásul nem volt olyan nagy melle, hogy sokat kelljen bajlódni vele.

Belebújt egy nagy férfinyomra, egy foltos, barna mellénybe, egy kopott fiúbricseszbe és egy megfakult fekete kabátba. A kabátzsebébe elrejtett egy törpét, egy másikat a mellényzsebébe dugott, és egy harmadik penge kis bőrszékenyben a jobb talpa alá került a cipőjébe. Régi, széles karimájú kalapot csapott a fejébe, és máris ő lett Alf.

Egy fiú.

Mert az volt.

Éjszaka ő volt St. Giles kísértete. Megvédte St. Giles népét – az övéit, akik abban a nagy, sötét rengetegben laktak. Elkergette a szörnyetegeket – gyilkosokat, erőszaktevőket és rablókat. Szabadon és feltartóztathatatlanul repült a város háztetőin a holdfényben.

Nappal azonban ő volt Alf, a fiú. Azzal kereste a kenyerét, hogy információval kereskedett. Figyelt és okult, és ha valaki tudni akarta, ki alkalmaz zsebtolvaj fiúkat és lányokat a Covent Gardenben, vagy melyik örömlány kankós, esetleg melyik hivatalnokot lehet lefizetni, és mennyiért, ő meg tudta mondani, és meg is mondta – jó pénzért.

De akár kísértet volt, akár fiú, egyetlen dolog biztosan nem lehetett, legalábbis St. Gilesban – nő.